

The background of the poster is a photograph of a restaurant table. In the center, two wine glasses are placed on a white tablecloth. The background is softly blurred, showing other tables and chairs, creating a warm and intimate atmosphere. The lighting is soft, highlighting the glasses and the table.

SOPHIE HANNAH

PAAR LAUA ÄÄRES

KUUS ABIELUPAARI
MESINÄDALATE VEETMISE PUHKEKESKUS
VÕIMATU MÕRV

Originaali tiitel:
Sophie Hannah
The Couple at the Table
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Kõik tegelased selles teoses on välja mõeldud ja igasugune sarnasus tõeliste elus või surnud isikutega on puhas kokkusattumus.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Sophie Hannah 2022. All rights reserved.

The right of Sophie Hannah to be identified as the Author of the Work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

First published in the English language in Great Britain in 2022 by Hodder & Stoughton. An Hachette UK company

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

D08429523

ISBN 978-9949-87-115-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Mõnda raamatut on raskem kellelegi pühendada kui teisi, seega...
on see raamat Boundsile*, mis tundub just õigena nii paljudel
põhjustel.

---

* Sophie Hannah' Cornwallis asuva maja hüüdnimi. – *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Inimesele, kes tappis Jane Brinkwoodi

Hea Jane'i mõrvar!

Kumba pöördumist Teie eelistate?

See on mul esimene kord kirjutada kellelegi, teadmata üldse, kes ta on. Ma ei tea, kuidas suhtuda nii veidrasse tegevusse, aga ma pean selles selgusele jõudma, kui ma jätkan, sest mul on vaja see kirja panna.

Oma mõtetes ei viita ma tegelikult Teile kui „Jane'i tapjale“ või „Jane'i mõrvarile“. Mõlemad kõlavad liiga ametlikult. Ma kaldun nimetama Teid „ükspuha kelleks, kes seda tegi“, eriti kui ma räägin kellegagi, kes teab, mida „see“ tähendab.

Teid võib üllatada teadmine, et mõnikord mõtlen ma Teist kui teisest kõige tõenäolisemast isikust (minu järel) maailmas, kes mõrvaks Jane'i. Mina teda ei tapnud, ent olen siiski kõige tõenäolisem isik, kes seda teinuks.

Igatahes on need sõnad kuude kaupa mu peas ringelnud ja mul on vaja need endast välja saada. Kui ma kirjutasin septembris pika kirja Williamile, see tõepoolest toimis: ma tundsin rinnus hämmastavat kergust, kohest pingeleevenemist. See polnud oluline, et ma ei kavatsenud seda kirja millalgi peatselt talle saata, kui üldse. Ma ei hoolinud sellest, et ilmselt ei loe William seda kunagi, ja mulle ei lähe eriti korda seegi, kui Teie praegust kirja eales ei loe.

Ning jah, ma tean, et Teile, Jane'i tapja, võite olla William. Siin on nii palju veidraid tasandeid. Kummalisust ja lõputut ebakindlust, mis viib ebausuni – nagu minu pöörane uskumus, et ärkamine kaks tundi enne äratuskella täna hommikul tähendab, et praegu on aeg, mil mul on „määratud“ Teile kirjutada ja kui ma teen seda sel ideaalsel ajal, mis on universumi poolt ette määratud, siis juhib see mind kuidagi teadasaamiseni, kes Te olete.

Ma arvan, et Teile tundus üks hetk 2. juuli õhtul pärast kella kaheksat, kuid enne üheksat, suurepärase ajana, et torgata nuga Jane Brinkwoodi selga ja seejärel korrata seda tegevust. Kaks eraldi torkehaava, ütles politsei. Kas Te seda plaanisite või mitte, Teil pidi olema põhjus, miks Te tegite seda, mida tegite mitte varem ega hiljem.

Tõenäoliselt ei saa ma kunagi teada, miks või miks tol hetkel, ega ka Teie nime, aadressi, vanust, ametit, perekonnaseisu... Nimekiri sellest, mida ma Teie kohta ei tea, on peaaegu lõputu. Enamik neist detailidest on ilmselt üsna igavad, aga minu „teadmata“ faktide nimekirjas on üks küsimus, mis paneb mind pead murdma, ükspuha millal ma sellele mõtlen: kas Te olete mu teadmatusel esimesel või teisel tasandil? (Ma leiutasin nimed neile kahele võimalusele äsja, umbes viis sekundit tagasi.)

Teine tasand tähendab, et Te olete mulle võõras. Me pole kunagi kohtunud ja ma ei tunneks Teid ära, kui kohtuksime. Ma pole Teist kunagi kuulnud. Ma ei tea, et see olite Teie, kes tappis Jane'i, ning ma ei tunne Teid ka mingis teises ametis. Te olete see nimetu sissetungija, kelle kohta me kõik oletusi tegime.

Ma olen veendunud, et Te olete kindlasti teadmatusel tasandil. Mind huvitab, kas Te suudaksite – või suudate, kui Te seda kirja loete, mida Te ei tee – aru saada, mida see tähendab. Kui tark Te olete? Kas Te olete seni jäänud Jane'i mõrva eest karistamata, sest olete särav ja geniaalne, või ehk olete rumal ja Teil vedas?

Teadmatusel esimene tasand tähendab, et ehkki mul pole aimugi, et Teie olete Jane'i tapja, ma tunnen Teid. Me oleme kohtunud, kas esimest korda sel suvel Tevendonis või me tundsimel teineteist enne seda.

Ja selle teine pool? Te võite teada minu kohta palju või mitte midagi. Või midagi vahepealset. Võib-olla teate Te üksnes ametlikku infot: Lucy Dean, kolmekümne kaheksa aastane, kihlatud Peter Shabaniga, ühe tütre (Evin, kaheaastane) ema, meditsiinitehnika idufirma asutaja; selle firma kohta vaevun ma harva inimestele selgitusi andma, sest kui ma seda teen, näivad nad olevat segaduses või teevad nõmedaid nalju selle kohta, et ei oska eristada katseklaasi üht otsa teisest.

Ei, see ei saa olla kõik, mida Te minu kohta teate. Kui Te teate nii palju, siis teate märkimisväärselt rohkem – selleks ajaks, kui Jane tapeti, teadsid kõik

Tevendonis „vaese Lucy“ lugu: vaene reedetud ja vapper Lucy Dean, lahutatud William Gleave'ist, kes oli maha jätnud tema (ja nende vastsündinud tütre – ärgem unustagem seda detaili), et minna Jane Brinkwoodi juurde, kes oli varem töötanud Lucy heaks ning veel enam, olnud lähedane sõber – keegi, kelle ta oli palganud, ülimalt hästi tasustanud ja keda usaldanud.

Kui me selle juures juba oleme, rääkigem vaese vaprast minu *alter ego*'st, hämmastavast eelarvamusteta Lucyst, kes pärast õnne leidmist Pete'iga andestas nii Williamile kui ka Jane'ile nende reetlikkuse ja seadis nendega kui värskest moodustunud paariga sisse uue sõprussideme, justkui poleks nad talle eales midagi halba teinud. Kui te minult küsite, siis kõige hullem kõigist mu minadest oli hooletu totakas Lucy, kes broneeris endale ja Pete'ile puhkuse Tevendoni mõisa puhkekeskuses, mõtlemata sellele, et kõigepealt välja uurida, ega William ja Jane pole seal täpselt samal ajal (juhuslikult oma mesinädalaid veetmas). Too Lucy oleks pidanud teadma, et niisugune võimalus oli selgesti olemas, sest Jane oli kogu Tevendoni kompleksi, millesse kuulus ka puhkekeskus, omaniku lord Brinkwoodi ainus tütar ja pealekauba oli ta inimene, kes oli lõputult ülistanud seda, kui idülliline paik on Tevendon ja kuidas tema arvates polevat maamunal oivalisemat või suurepärasemat kohta.

Arvake ära, mida hooletu totakas Lucy järgmiseks tegi? Kas ta lahkus viivitamatult Tevendonist, kui sai teada oma koletust veast? Imelikul kombel ei. Selle asemel teatas ta, et kohale jäämine on õige ja küps tegu. Muidugi polnud tal sel hetkel aimugi, et ta lõpetab sellega, et on segatud mõrvajuurdlusse.

Kui Teie, üksipuha kes Te olete, kes tappis Jane'i, ei ole võõras, siis Te juba teate minust kõike seda. Võib-olla rohkemgi, kui Teie ja mina oleme või olime kunagi lähedased. Ja ma tunnistan: ma hellitan täiesti mõistusevastast lootust, et selle suhtlusliini avamise tulemusena meie vahel saan ühel päeval kuulda Teie lugu Jane Brinkwoodist.

Huvitav, kelle lugu on jubedam, Teie või minu oma.

Miks Te ta tapsite? Mida ta Teile tegi? Ma olen nende küsimuste küüsis olnud juulist saadik ja ennast ka tublisti rahustanud, otsustades läbinisti põhjendamatult uskuda, et lõpuks saan ma vastused. Ma tahaksin kuulda neid Teilt, mitte kellegi teise käest. Hiljuti kuulasin taskuhäälingat sellest, kuidas usaldada uut õnne pärast kohutavat reetmist – see teema on mu erihuvi –, ja üks saatekülalistest ütles, et me saame alati suurendatult ja mitmekordselt

tagasi selle, mida tahes me maailma väljastame. Võib-olla on tal õigus ja ühel päeval saan ma Teilt midagi tagasi, näiteks selgituse.

Olgem ausad, selgitada on palju. Jane pussitati surnuks ja isik, kes seda tegi, pidi olema keegi, kes viibis tol õhtul Tevendonis. Pidi olema, ometi ei saanud olla. Ja tundmatu sissetungija teooria lihtsalt ei klapi. Pole kuidagi võimalik, et keegi, kes polnud üks meie seast, sai tol õhtul sisse pääseda. Ta oleks jäänud sissepääsuvärvate lähedal asuvatesse turvakaameratesse, kui ta oleks sealtkaudu sisenenud, või oleks ta pidanud ronima üle kõrge müüri Williami ja Jane'i majakese või ehk kontorihoone tagaaeda. Võõras poleks pääsenud ühelgi teisel viisil puhkekeskuse ja eelmisel päeval oli tugevasti vihma sadanud, nii et üle müüri poleks saanud ronida ilma jätmata jalajälgi niiskettesse lillepeenardesse.

Pinnase seisundi kohta neis peenardes ja kõigis teistes Tevendoni peenardes oli olemas täielik ülevaade. Politsei näitas seda mulle. Kokkuvõtte oli: sel ööl, kui Jane tapeti, polnud tolles mudas astunud ükski king ega saabas. Kõigil puhkekeskuse majakestel on omaette aed, välja arvatud neljas ja viies majake, aga kui tapja oli tulnud üle müüri ühe aia kaudu ja kõndinud sealt Williami ja Jane'i majakese juurde, oleks nad jäänud erineva turvakaamera vaatevälja, ühe neist, mis on puhkekeskuse pearajal.

See näib välistavat võõra ja kahtluse alla jäävad ainult need meist, kes olid tol õhtul ametlikult Tevendonis. Sellest seltskonnast olime me üheksakesi koos ja puhkekeskuse teises osas, kui Jane'i pussitati; üks kohalviibinu oli Jane – ohver, kuigi mul on ebameeldiv, et pean teda nii nimetama – ning kahekesi olid kriminaalinspektor Simon Waterhouse ja tema abikaasa seersant Charlie Zailer. Kui absurdsed telesarjad välja arvata, ei kasuta politseiinimest abielupaarid üldiselt oma iga-aastast puhkust selleks, et mõrvata mesinädalatel olijaid, keda nad pole kunagi varem kohanud, seega võib nemad välistada.

Järele jääb üksnes William. Minu eksabikaasa.

Ja nüüd kavatsen ma kirja panna selle, mida olen mõelnud vähemalt tuhat korda alates juulist: kuidas on võimalik, et Teie, kes Te tapsite Jane'i, olete keegi teine ja mitte William? Tema oli sel ajal, kui Jane mõrvati, temaga nende samade nelja seina vahel. Ometi on meile palju kordi öeldud, et see ei saanud olla tema – ja tõepoolest, kui on mingi väike võimalus, et Te olete

täiesti võõras (teadmatuse teine tasand), siis Te ei tea, miks inspektor Waterhouse ja tema kolleegid järeldasid, et William ei saa olla süüdi, nii et lubage, ma ütlen Teile: asitõend vere näol – Williami särgi seljal oleva mõne Jane'i vereprintsme nurk, suurus ja kuju – tõestab kriminalistide sõnul ilma kahtluset, et tema ja Jane olid kindlasti vähemalt poolteise meetri kaugusel teineteisest, kui Jane'i pussitati. William oli Jane'i ees, seljaga tema poole, ja tõenäoliselt ta istus, samal ajal kui Jane tema taga seisis. Seetõttu ei saanud ta seista Jane'i taga ja teda selga pussitada.